

hvert Fald, man maa sige, at Ministeren ikke har turdet paatage sig noget Ansvar overhovedet. Han har set, at her laa en Fordel, den tog han, og saa er der hverken noget at dadle eller at rose ham for, hvordan det nu end gaar; det kunde, som sagt, enhver finde paa. Ikke desto mindre benyttede jo Ordføreren for det radikale Parti, det ærede Medlem Hr. Rode — maaske til en vis Grad foranlediget dertil ved Udtalelser fra min Side —, Lejligheden til at bringe Finansministeren Ros, og jeg nærer ingen Tvivl om, at dette har glædet den højtærede Minister meget, for naar man ved, hvor sjældent det er, at der falder Ros fra radikal Side, i hvert Fald udenfor Salen — og i den sidste Tid har vi jo ikke haft megen Lejlighed til at fremsætte Bemærkninger her i Salen —, saa forstaar jeg saare vel, at det ærede Medlem Hr. Rode paa Forhaand næsten selvfølgelig turde sige, at den Ros, som det ærede Medlem leverede til Finansministeren, vilde være denne kærkommen. Dette er altsaa en ny og smuk Form for Ros, at man samtidig udtaler Vished om, at det, man her gør, er den anden Part velbehageligt.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Rode om selve dette, at Rigsdagen er inde, at det vilde den jo i hvert Fald være kommet, fordi der var visse Partier, som vilde tale med Regeringen om noget andet. Dette rører en saare besynderlig Tankegang, en Tankegang, som maaske dog ikke er saa besynderlig endda, naar man tager alle Forhold med i Betragtning, men dog altsaa den Tankegang, at naar man stiller Rigsdagens Partier det Spørgsmaal, om de vilde gaa med til et Lovforslag af en eller anden Art, og Forudsætningen for Forslagets Vedtagelse er den, at hvis ikke alle Partier gaar med, skal Rigsdagen indkaldes, kan et Parti benytte disse Forhold saaledes, at det ved at sige nej til et Forslag, som det er enigt i, fremkalder Rigsdagens Indkaldelse af Hensyn til noget andet. Jeg maa sige, det er for mig en besynderlig Tankegang, og en Tankegang, som i hvert Fald udenfor denne Sal ikke vil blive forstaaet af saa særdeles mange. Det er dog efter mine Begreber saa nogenlunde selvfølgeligt, at naar man er stillet overfor et bestemt Spørgsmaal, har man ikke moralsk Ret til at benytte dette til at fremkalde et ganske andet. Altsaa, jeg maa hævde, at naar vi i dette Øjeblik — og vi anser det for i enhver Henseende ønskeligt, at det er saaledes — debatterer disse Spørgsmaal, er det, fordi det konservative Folkeparti

nu en Gang i Foraaret stillede sig, som det gjorde.

Det ærede Medlem Hr. Rode fremsatte den Bemærkning, at de Betragtninger, jeg havde gjort mig til Talsmand for, var rigtige, men overflødige. Jeg synes, at hvis man om enhver Bemærkning, der blev sagt her i Tinget, kunde sige, at den var rigtig, vilde det endda kunne gaa med, at den var overflødig. Men jeg tør sige, at det ærede Medlem fremsætter saare mange Bemærkninger, som baade er urigtige og overflødige. For saa vidt er jeg da endnu langt fra kommet ud i det, som det ærede Medlem er, og jeg maa være saare veltilfreds, naar man blot kan sige fra Modstandernes Side, at det er rigtigt, hvad jeg har sagt.

Dermed skal jeg, som sagt, da jeg savner Midler til at bedømme, om der er forstandig Grund til ikke at vedtage Lovforslaget, anbefale mine Partifæller at stemme for dette Forslag.

N. Neergaard: Jeg har allerede ved anden Behandling betegnet mit Partis Stilling til Forslaget og anbefalet dets Vedtagelse; hvad der foranlediger mig til at tage Ordet nu, er kun Ønsket om at berigtige en enkelt Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Rode. Jeg maa for øvrigt anerkende, at det ærede Medlem udtalte sig om dette Laan af 1920, der saa ofte har været Genstand for hans Bemærkninger her i Tinget, paa en noget mindre blodtørstig Maade, end han de forgangne Aar har plejet; han indrømmede jo dog — hvad der er en ikke saa ubetydelig Indrømmelse —, at Laanet under de daværende finansielle Forhold ikke var ugunstigt, at det var gunstigere end Norges Laan, at det i det hele ikke var ugunstigere end de Laan, som de andre Stater optog, og hvoriblandt der den Gang var nogle af Europas finansielt stærkeste Stater, som f. Eks. Svejts, der heller ikke fik sit Laan billigere end vi.

Det glæder mig at høre dette nu ogsaa af det ærede Medlems Mund, men der er en Bemærkning af det ærede Medlem, som jeg maa modsige. Det ærede Medlem sagde, at det var en forfejlet Finanspolitik fra Regeringens Side, der gjorde det nødvendigt overhovedet at optage dette Laan. Dette er jo ganske urigtigt, saaledes som jeg ogsaa flere Gange tidligere har haft Lejlighed til at godtgøre. Dette med den forfejlede Finanspolitik og Spørgsmaalet, om man ved en anden Finanspolitik kunde have undgaaet at stifte de to amerikanske